

POSTANOWIENIE

Dnia 4 października 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosław Bączyk

w sprawie z powództwa P. S.A. z siedzibą w W.
przeciwko Gminie O.

o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 4 października 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 12 grudnia 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od strony powodowej na rzecz strony pozwanej
kwotę 7500 (siedem tysięcy pięćset) zł tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Powód – P. S.A. złożył skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 12 grudnia 2016 r., w którym oddalono apelację tego powoda wniesioną od wyroku Sądu Okręgowego w dniu 21 kwietnia 2016 r. Sąd Okręgowy oddalił powództwo, przyjmując, że powództwo obejmujące żądanie zwrotu nakładów na nieruchomości okazało się bezzasadne.

W skardze kasacyjnej podnoszono zarzuty naruszenia przepisów prawa materialnego. Motywując wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania,

skarżący stwierdził, że w rozpoznawanej sprawie występuje istotne zagadnienie prawne. Chodzi o to, czy P. (prawny poprzednik powoda), w okresie obowiązywania art. 128 k.c. gospodarowało mieniem gólnokrajowym (państwowym) podobnie jak inne przedsiębiorstwo państwowe.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Po analizie treści uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego, treści skargi kasacyjnej i zawartej w nim prawnej motywacji wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania oraz treści odpowiedzi na skargę kasacyjną (art. 352 i n. akt sprawy), Sąd Najwyższy stwierdził, że w rozpoznawanej sprawie o zwrot nakładów nie występuje - wbrew stanowisku skarżącego - przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, przewidziana w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

W rozpoznawanej sprawie powstał problem, czy w związku z nabyciem przez pozwaną Gminę nieruchomości w wyniku komunalizacji na Gminie tej ciążył obowiązek zwrotu nakładów poniesionych przez powoda (P. S.A.) i jego poprzednika prawnego (P.) po dniu 9 maja 1989 r. i przed tą datą (w tym dniu weszła w życie ustawa z dnia 27 kwietnia 1989 r. o przedsiębiorstwie państwowym P. - Dz.U nr 26, poz. 138 ze zm.). Nakłady takie zostały istotnie poniesione przez wspomniane podmioty w dobrej wierze. Pozwana Gmina stała się właścicielem spornej nieruchomości w dniu 27 maja 1990 r.

Analizując zgłoszony w apelacji zarzut naruszenia art. 19 ustawy z dnia 10 maja 1990 r. - Przepisy wprowadzające ustawę o samorządzie terytorialnym i ustawę o pracownikach samorządowych (Dz.U. nr 32 poz. 191), Sąd Apelacyjny trafnie przedstawił i uzasadnił prawne konsekwencje zmiany art. 128 k.c., statuującego zasadę tzw. jednolitego funduszu własności państwowej, także w odniesieniu do prawnego statusu przedsiębiorstwa państwowego P. (s. 7-8 uzasadnienia zaskarżonego wyroku). Doszedł do prawidłowej konkluzji, że poprzednik prawny powoda, dokonując wspomnianych nakładów, nie czynił tego z własnych środków (funduszy), lecz właśnie ze środków państwowych i nakłady te dokonane zostały jednocześnie na nieruchomość stanowiącą własność państwową. W tej sytuacji dochodzi do eliminacji możliwości stosowania przepisu art. 226 § 1 k.c. i art. 230 k.c., które dotyczą nakładów dokonywanych na rzecz

cudzą. Nie powoduje zmiany tego stanu rzeczy wskazywana w skardze kasacyjnej pewna autonomiczność (odrębność) regulacji prawnej, dotycząca P. (art. 6 pkt 1 ustawy z dnia 25 września 1981 r. o przedsiębiorstwach państwowych; Dz.U. z 1989 r., nr 24 poz. 122 ze zm.). Brak w związku z tym podstaw do przyjęcia stanowiska, że w okresie obowiązywania art. 128 k.c. P. nie gospodarowało mieniem ogólnie - narodowym, które w całości należało do Skarbu Państwa, a funkcję tę można by przypisywać jedynie przedsiębiorstwom państwowym objętym reżimem ogólnej ustawy z dnia 25 września 1981 r. Nie ma zatem potrzeby określania odrębnego, prawnego statusu Przedsiębiorstwa Państwowego P. w omawianym zakresie, a tym samym czynienia odstępstw od ogólnie ujętej zasady, wyrażonej w art. 128 k.c.

W tej sytuacji Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania rozstrzygnięto na podstawie art. 98 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. i §§ 2 i 10 rozporządzenia MS z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2016, poz. 1667).